

En novell, i kapitel, som handlar om en flicka med flera psykiska problem. Men hon stöter på fler problem på sin väg än hon kunde ana. En berättelse om vissa människors verklighet, och hur fel allt kan bli, även när det känns rätt.

(Kolla föregåen

Hon som kallades Leslie - 4

Det passerade folk på hennes väg till kiosken, de glodde - inget ovant - det som däremot VAR ovant, var att hon inte blev ledsen, eller upprörd eller andra synonymer.

Leslie var medveten om att hon såg ut som en missbrukande hemlös, men den här gången rörde blickarna henne inte i ryggen, inte ens i ett finger eller tå!

Kanske var det Stesolidens förtjänst, kanske längtan efter jävligt många bloss.

Men hon kände sig på topp! (så högt man nu kan komma i hennes sits)

De som stirrade lipade hon åt, gjorde en grimas, eller överraskade dem med ett plötsligt: -"BU!"

Sådan humor roade Leslie, hade gjort det under de senare åren, när hon hade lyckats finna någon typ av mod för att kunna bita tillbaka mot alla de oförsämda.

Där strosade hon fram och nynnade till låten som ljud i hennes öra - The Smiths med "Please, please, please"

Hon tog sig ända fram till kiosken, den billigaste hon kände till, då blev hon tvungen att dra ut hörluren - för att höra expediten.

Genast blev hon nervös:

- "Uhm.. Hej. Jag.. Mmm.. Vill ha tre paket.." och så stod det still, vad hette hennes cigarettmärke!?

- "Winston blå?" frågade killen bakom disken.

- "Uh.. Ja, ja precis - de långa om ni har."

Han ställde paketen på disken, Leslie var beredd på att betala med bankkortet.

- "Legitimation, tack!" sa han, och gav ifrån sig ett frånvarande leende.

Leslie suckade, men tog fram det.

- "Visste, här är det," hon räckte fram kortet "men jag handlar här flera gånger i veckan.. Du fattar väl att jag inte blir yngre!?"

Hon blev överraskad själv över sin uppkäftiga ton.

Killen himlade lätt med ögonen och sa något om att man aldrig kunde veta.

Leslie skyndade stegen ut, men innan hon hunnit sno med sig en flaska Festis med kaktussmak för att skölja ned två Stesolid till.

- "Oh, oh, vad underbart!" mumlade hon för sig själv.

Solbrillorna var på och en cigg dinglade i mungipan.

"Fucking awesome!" ljöd orden i hennes huvud.

För en gångs skull kändes det bra att vara ute i verkligheten, bland folk, istället för den dunkla, instängda lägenheten hon brukade låsa in sig i.

MEN katastroftankarna smög sig på.

Tänk om hon snubblade till och andra såg det, då skulle alla VETA med all säkerhet att hon var fullständigt hopplös och värdelös.

Där gick hon i Stesolid-dimman, tänkte på alla scenarios som kunde göra bort henne totalt inför alla främlingarna i omgivningen..

Hon försökte lägga all fokus på musiken hon hörde i hörluren som åter igen satt i örat, nu hörde hon Chris Cornells ljuva stämma när han sjöng sin låt "Scream".

Fokusen var tydligen alldeles för bra, för i nästa sekund krockade hon med en förbipasserande.

Hon kände instinktiv skam.

-"Hur dålig kan jag lyckas vara på allt!?" hann hon tänka under en millisekund.

Leslie tittade upp mot personen hon kolliderade med, tänkte be om ursäkt och skynda hem för att slippa fler misstag.

Hon var beredd på en elak blick, en som tog illa vid sig, en som kanske till och med skulle skälla på henne - istället mötte hon HANS blick.

Han som hade kollat in henne från balkongen bara någon timma tidigare - blicken var varm, ingen känsla av förakt.

-"Hej!" började han.

Leslie harklade sig lite tyst.

-"Heej.." svarade hon osäkert "förlåt jag.. såg mig inte för.."

Hon började ta ett långsamt steg i riktning mot lägenheten, fristaden.

-"Jag hoppades på att jag skulle råka på dig någon gång!" sa han, som om det var den mest självklara saken i världen.

Leslie tittade osäkert på honom, och måste sett ut som ett levande frågetecken, för hans nästa ord var:

-"Eller oj! Förlåt, jag kanske tar fel på person? Eller var det du som satt på en balkong förut och bolmade ett par cigg?" han såg plötsligt osäker ut.

Hon visste inte om hon ville avslöja att hon sett honom också. Hon förblev tyst.

-"OK, förlåt, då kanske jag tog fel på person ändå. Ville bara få chansen att säga till både balkong-tjejen och dig att hon/du är vackra, ni är den unika typen man vill stoppa på stan och säga något till."

Leslie var fortfarande tyst, vad svarar man på något sådant?

Var han ens seriös?

Svårt att tro.

-"Förlåt, jag kanske förolämpade dig på något vis.." han beklagade sig.

- "Sluta be om ursäkt för allt du säger!" svarade Leslie bestämt "Ja, det var jag på balkongen förut, tittade på dig också då och då."

Hon blev ännu en gång överraskad av sin egen framfusighet denna dag.

Och tänkte att om hon ändå var på gång, kunde hon lika gärna löpa linan ut:

- "Har du tid för en kaffe?" frågade hon självsäkert, fast hjärtat satt i halsgropen och bultade så hårt att hon knappt hörde hans svar.

Han log lite charmigt, men samtidigt överraskat, förmodligen för att Leslie verkat så rädd och sett förnärmad ut till en början.

- "Absolut, det vill jag verkligen!" svarade han och vände huvudet upp mot en gata.

Leslie skulle komma att ångra sin fråga, och hans svar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriizas med Poeter.se id #44537 innehar upphovsrätten